

Uznání covid-19 za nemoc z povolání: kdo má nárok a proč se nenechat vedením odradit

Se stejnou zodpovědností, s níž čelíme covidu, bychom měli přistupovat k vlastním potřebám.

Proč o uznání nemoci z povolání žádat:

Důvody jsou dva:

- ::: Zaprvé dostaneme dodatečně proplaceno 40 procent platu/mzdy. Za dobu nemoci jsme dostávali jen 60 procent.
- ::: Zadruhé budeme lépe krytí do budoucna, nikdo totiž neví, jaké pozdější následky bude covid-19 mít: poznamená se na našem zdraví, zúží nám pracovní možnosti, znemožní nám práci? Když nebude vedený jako nemoc z povolání, nikoho to nebude zajímat.

Co slýcháme od vedení a co s tím:

„*Stejně si to roznášíte mezi sebou*“, také „*jen na sebe prozradíte, že jste se špatně chránili*“, dokonce „*sobecky zneužíváte situace*“. Odrazování, zastrašování, obviňování. I taková bývá reakce našich nadřízených i lékařů. Jako by to měli platit ze svého! Jako by to ukrojilo z moci jejich funkcí, kdyby se těm, kdo se nakazili, dostalo aspoň nějaké jistoty!

Co s tím? Dát se dohromady zdola, s kolegyněmi a kolegy. Vyjasnit si pospolu především to:

- ::: že žádosti podává zaměstnanec (nebo jeho praktický lékař) – ne nadřízení ani lékaři ani vedení;
- ::: že o nich rozhoduje středisko nemocí z povolání – ne nadřízení ani lékaři ani vedení;
- ::: že **prokazovat se bude pouze to**, a) že jsme byli pozitivně testováni a zároveň měli příznaky a b) že jsme prokazatelně přišli do úzkého profesního kontaktu s pacientem nebo s jinou osobou (se sestrou, sanitářem, uklízečkou, lékařem, na sále, na sesterně, v jídelně...) s prokázanou pozitivitou na covid-19 v inkubační době nebo v době manifestních projevů nemoci – nebude se zkoumat, od koho přesně jsme se nakazili a jak.

To jsou ryze „technické“, formální body. Tak jasně mluví klíčový dokument.

Kromě toho je důležité nechat promluvit vlastní rozum: Vyplatí se zvednout hlavu a chránit se (teď), s našimi případnými pozdějšími problémy nám nadřízení nepomohou. A jde též o důstojnost.

Zkušenosti z terénu

Staniční se to vyložilo hned na provozce

Staniční na covidu nás nejen odrazovala („*nepočítejte s tím, že vám to někdo uzná*“), ale i zastrašovala („*když je to takhle hromadné, bude asi chyba někde u vás*“). Ve vši slušnosti (a taky přísnosti) se proto hned na místě holkám vyložilo, že žádosti rozhodně má cenu podávat (větší riziko je to nezkusit) a že o nich rozhodně nebudou rozhodovat nadřízení.

Reakce staniční? Mlčení. Bylo fajn, že to zaznělo, bylo to na střídání služeb, takže to slyšela hromada lidí. A ještě se to zopákne.

ze schůzek Iniciativy

Když si necháme líbit tohle, co přijde příště?

- Nejvíc mě na postoji vedení urazilo, že o něco chci žádat po 18 letech práce v nemocnici. Nikdy jsem nic nechtěla. Až teď, když jde o tak vážnou věc – a uslyším, že jsme supi?
- Nesmí se to tak nechat už proto, že když vedení projde takováhle nehoráznost – potom si dovolí úplně všechno. A my jim dáme najevo, že si necháme úplně všechno líbit.
- Je potřeba si s chladnou hlavou říct: Co nám mohou udělat? Zastřelí nás? Mohou nám sáhnout na peníze? Vyhodit nás? Nemají důvod. A trapnost a nemohoucnost hlášky „*za branami je sester spousta*“ je dneska tak očividná...

ze schůzek Iniciativy

Jak podat žádost:

Přesný postup najdete na našem webu: <https://organizujemese.cz/covid-jako-nzp>

(vyjádření Společnosti pracovního lékařství k covid-19 jako nemoci z povolání najdete [tamtéž](#))

► rozesílejte–tiskněte –širte ◀

► ozvěte se ◀

Žádosti se podávají individuálně, ale vyplatí se být v kontaktu, vědět, jak to kde vypadá, co kde vedení zkouší. Jaké jsou reakce vedení u vás? Co na to kolegyně, kolegové?

Iniciativa sester – Neodcházíme, organizujeme se!

web: organizujemese.cz :: Facebook: [Iniciativa sester](#) :: e-mail: iniciativa.sester@seznam.cz